

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská

Hybernská 18, 111 21 Praha 1, tel.: +420 221 939 111, e-mail: Hybernska@msoud.pha.justice.cz
INFORMAČNÍ CENTRUM – tel.: +420 221 939 314, e-mail: info@msoud.pha.justice.cz

---

Číslo jednací: 6A 42/2013 - 21

Úřad pro ochranu osobních údajů
Pplk. Sochora 27
170 00 Praha 7

Věc: Česká pošta, s.p.   ca   Úřad pro ochranu osobních údajů
- žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne
3. ledna 2013 zn. INSP1–3568/12-16

Ve shora uvedené právní věci nadepsaný soud zasílá žalobu a zároveň žádá, abyste ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení této výzvy soudu zaslali stanovisko k návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě (§ 73 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s.).

Ve lhůtě do jednoho měsíce ode dne doručení této výzvy soudu předložte vyjádření k obsahu žaloby a úplný spisový materiál v originále, včetně dokladů o doručení rozhodnutí účastníkům řízení (§ 74 odst. 1 s.ř.s.). V případě, že chcete vyloučit části spisů z nahlížení ve smyslu § 45 odst. 3 s.ř.s., je třeba, aby takové části správního spisu byly označeny zřetelným způsobem.

Předmětná věc byla podle rozvrhu práce přidělena k projednání a rozhodnutí specializovanému senátu 6A. Složení tohoto senátu i senátů zástupčích je dáno rozvrhem práce, do kterého lze nahlédnout u zdejšího soudu nebo na internetových stránkách www.justice.cz. Postup při podávání případných námitek podjatosti je upraven v § 8 odst. 5 s.ř.s.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V případě, že požadujete, aby ve věci bylo nařízeno jednání, sdělte tuto skutečnost zdejšímu soudu ve lhůtě shora uvedené.

V Praze dne 22. března 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Městský soud v Praze
Hybernská 1006/18
110 00 Praha 1

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
Právní ústav Hybernská 78, Praha 7

osobně: obálka:
Datum dne: - 6 -03- 2013 (3)

Odesláno poštou na adresu uvedenou výše

..... krát ..... příloh:
kolky podpis

Sp. zn.: (nepředchází)

V Praze dne 4. 3. 2013

Žalobce: Česká pošta, s.p.
IČ: 471 14 983
se sídlem Politických vězňů 909/4, 110 00 Praha 1

Zastoupen: Mgr. Michalem Mazlem, advokátem
se sídlem Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2
na základě plné moci ze dne 27. 2. 2013

MICHAL MAZEL
ADVOKÁT, člen úOČI - 12416
Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2
IČ: 45611362, DIČ: CZ7305263823

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
IČ: 708 37 627
se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

Žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 3. 1. 2013, zn. INSP1-3568/12-16 v části výroků IX. a X.

podle ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů

Soudní poplatek bude zaplacen k výzvě soudu.

Přílohy:
dle textu a dle závěrečného seznamu

I.

Žalobce byl v období 25. 4. - 25. 9. 2012 podroben kontrole prováděné inspektorkou a dvěma pověřenými zaměstnanci Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále pouze jako „ÚOOÚ“) za účelem prověření dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „zákon o ochraně osobních údajů“) v souvislosti s používáním technologie GPS lokalizace Českou poštou, s.p. (dále jako „Technologie“).

Dne 12. 10. 2012 převzal odpovědný zástupce žalobce stejnopis kontrolního protokolu ze dne 4. října 2012, zn. INSP1-3568/12-12/BYT. Dle jeho závěru žalobce porušil v souvislosti s provozováním Technologie § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, neboť soustavně zpracovával osobní údaje bez právního titulu.

Součástí kontrolního protokolu byla dvě uložená opatření k nápravě, podle nichž měl žalobce:

I. zlikvidovat dosud zpracovávané osobní údaje v souvislosti s provozováním předmětné Technologie, ve lhůtě 3 měsíců od nabytí právní moci kontrolního protokolu, a

II. do budoucna nezpracovávat předmětnou Technologii údaje z každého pracovního dne, resp. z každého dne, kdy je doručovací okresek obsluhován.

V souladu s § 40 zákona o ochraně osobních údajů a § 18 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „zákon o státní kontrole“) podal žalobce proti kontrolnímu protokolu včasné a odůvodněné námítky, a to včetně námitek proti uloženým kontrolním opatřením.

Námítky proti uloženému nápravnému opatření **ad II.** byly součástí námitek podaných k rukám kontrolující inspektorky (k poštovní přepravě byly námítky žalobcem podány dne 26. 10. 2012, doručeny ÚOOÚ byly dne 29. 10. 2012). Vzhledem k tomu, že kontrolující inspektorka se nerozhodla podaným námítkám vyhovět, předložila je v souladu s § 18 odst. 2 zákona o státní kontrole k rozhodnutí předsedovi ÚOOÚ.

Ve vztahu k uloženému nápravnému opatření **ad I.** podal žalobce v souladu § 40 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů příslušnou námitku přímo k rukám předsedy ÚOOÚ (k poštovní přepravě byla žalobcem podána dne 26. 10. 2012, doručena ÚOOÚ byla dne 29. 10. 2012).

Předseda ÚOOÚ rozhodl o všech námítkách žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 1. 2013, zn. INSP1-3568/12-16 (dále také jako „Rozhodnutí“).

Ve výroku IX. částečně vyhověl žalobcově námitce proti opatření k nápravě č. I. tak, že opatření k nápravě č. I nově zní „*zlikvidovat dosud zpracovávané osobní údaje v souvislosti s provozováním předmětné Technologie, s výjimkou údajů vypovídajících o navštívených doručovacích místech (v rozsahu místo a čas), zpracovávaných za účelem zajištění kvality poskytované poštovní služby a vyřízení reklamací, a to ve lhůtě ve 3 měsíců od nabytí právní moci kontrolního protokolu.*“

Ve výroku č. X žalobou napadeného rozhodnutí předseda ÚOOÚ částečně vyhověl žalobcově námitce proti opatření k nápravě č. II. tak, že opatření k nápravě č. II nově zní „*nezpracovávat Technologii údaje z každého pracovního dne, resp. z každého dne, kdy je doručovací okresek obsluhován, s výjimkou údajů vypovídajících o navštívených doručovacích místech (v rozsahu místo a čas), zpracovávaných za účelem zajištění kvality poskytované poštovní služby a vyřízení reklamací*“.

Žalobce využívá svého práva bránit se žalobou proti oběma pravomocně uloženým nápravným opatřením, neboť se v obou případech jedná o rozhodnutí, kterým jsou mu závazně určeny povinnosti a je omezen na svých právech (k tomu též rozsudek NSS sp. zn. I As 13/2006, rozsudek NSS sp. zn. 5 As 14/2011), přičemž tak činí bez ohledu na chybné poučení ze strany žalovaného.

K důkazu:

- rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 3. 1. 2013, zn. INSP1-3568/12-16, připojeno v kopii
- spis ÚOOÚ vedený ve věci kontroly k prověření souladu zpracovávání osobních údajů zaměstnanců (doručovatelů) České pošty se zákonem o ochraně osobních údajů v souvislosti s používáním technologie GSP lokalizace Českou poštou, realizované v období 25. dubna 2012 – 25. září 2012, který necht' si vyžádá soud

II.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. ledna 2013. Žalobce tak podává ve lhůtě k tomu zákonem stanovené žalobu proti rozhodnutí ve výrocích IX. a X. neboť jím byl v tomto rozsahu přímo zkrácen na svých právech v důsledku nezákonnosti rozhodnutí.

Nezákonnost rozhodnutí podle názoru žalobce plyne z nesprávného hmotněprávního posouzení věci žalovaným a současně z jeho nesprávného procesního postupu, jak žalobce detailněji argumentuje v níže uvedených žalobních bodech.

Jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace věci, žalobce vyčerpал řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, jež měl k dispozici.

Žalobou napadené výroky rozhodnutí považuje žalobce za nezákonné z následujících skutkových a právních důvodů:

a) Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

Rozhodnutí o opatření k nápravě podle přesvědčení žalobce nevyhovuje požadavkům § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný neuvedl v odůvodnění rozhodnutí jednoznačné a důkazně doložené důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalovaný nesplnil ani povinnost logicky podřazovat **relevantní a důkazně doložená fakta** pod příslušná právní ustanovení.

Porušen byl i § 15 odst. 1 zákona o státní kontrole, z něhož vyplývá povinnost kontrolních pracovníků uvést **přezkoumatelným způsobem**, jak byla **konkrétně** porušena ustanovení právních předpisů.

Za doklady nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pokládá žalobce především tyto pasáže rozhodnutí:

A) „i když kontrolovaný, jakožto správce osobních údajů disponuje dvěma různými databázemi, které běžně zpracovává odděleně, a zaměstnanci pracující s údaji obsaženými v jedné z nich nemají přístup k údajům z druhé databáze, existuje možnost, že údaje budou propojeny (ať už v jednotlivých případech, nebo hromadně), přičemž není podstatné, jakým konkrétním způsobem k propojení údajů dojde“ (s. 5 Rozhodnutí)

B) „při kontrole nebylo zjišťováno, zda a jakým způsobem kontrolovaný eviduje, který doručovatel prošel tu kterou trasu v daný den; v tomto se nepochybně jedná o pochybení kontrolující. Současně ovšem lze dle odvolacího orgánu konstatovat, že je notorií, že kontrolovaný takovou evidenci vytváří a disponuje jí“ (s. 5 Rozhodnutí)

C) „Je ... zřejmé, že pokud by kontrolovaný přehledem o tom, který doručovatel obsluhuje který den daný okrsek, nedisponoval, bylo by za účely, které uvádí, lepší takovou evidenci vytvořit, než rovnou využívat předmětnou Technologii“ (s. 6 Rozhodnutí)

D) „K dosažení ... účelu, který přímo ani nepřímou nevyplývá z žádného právního předpisu, není dle odvolacího orgánu nezbytné monitorovat doručovatele denně, ale pouze po určitou předem stanovenou dobu (v rozsahu několika dní) a následně výsledky vyhodnotit“ (s. 7 Rozhodnutí)

E) „Dalším účelem vyplývajícím z kontrolního spisu je využití údajů při reklamaci, tzn. zjištění, zda na konkrétní místo bylo v konkrétní dobu doručováno, což je dle odvolacího orgánu legitimní zájem, nicméně i v tomto případě je rozsah zpracovávání údajů vzhledem k účelu nepřiměřený. Současně ovšem dle odvolacího orgánu platí, že zpracování osobních údajů za tímto účelem nelze považovat za plnění právní povinnosti.“ (s. 7 Rozhodnutí)

Výše uvedené citace z napadeného rozhodnutí nasvědčují dle názoru žalobce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů správního rozhodnutí. Správní orgán opomenul náležitě odůvodnit svoje závěry přinejmenším v citovaných bodech (a další příklady jsou ještě uvedeny níže), kde jsou sice obsažena různá kategorická tvrzení, ale není patrné, jak k nim žalovaný dospěl.

Žalovaný též nesoustředil ke svému rozhodnutí všechny podklady, nevyložil, které podklady vzal v úvahu a které vyloučil a proč, ani dostatečně neodůvodnil, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a při rozhodování (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51). Požadavek na podrobné odůvodnění přitom pramení z práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy České republiky) vylučujícím libovůli při rozhodování.

Pokud v jeho odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovozuje svoje závěry, pak nutno dospět k závěru, že nejsou splněny podmínky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, a rozhodnutí je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Obsah kontrolního protokolu, zpracovaného v rámci postupu orgánu prvního stupně je fakticky pouze souhrnem selektivně vybraných, nekonkrétních, neprůkazných a celkově nedostatečných informací, nezobrazujících komplexně a aktuálně předmět kontroly. Protokol směřuje kontrolní zjištění a právní hodnocení těchto zjištění. Není nijak rozlišeno, jaké důvody vedly k uložení toho kterého nápravného opatření.

Jak vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný k námitkám žalobce **výslovně uznal řadu zásadních nedostatků** kontrolního protokolu, když konstatoval, že „(...) kontrolní zjištění i jejich právní posouzení v kontrolním protokolu je značně úsporné a na samotné hranici přezkoumatelnosti. Při kontrole probíhajícího zpracování by odvolací orgán očekával, že kontrolující např. zjistí, jak skutečně vypadají kontrolovaným zpracovávané informace, jakou mají podobu, strukturu, apod., a to na základě výpisu z databáze kontrolovaného, a nespokojí se pouze s vyjádřením kontrolovaného a technickou a provozní dokumentací, která navíc není zjevně v konečné podobě.“

Je pak zcela neakceptovatelné, pokud žalovaný výslovně uznal, že kontrola nezjistila ani to, v jaké podobě jsou Technologií získané údaje zpracovávány, a že vycházela z neucelených a nikoli konečných informací, že následně konstatoval, že „**neúplná kontrolní zjištění nejsou takového rozsahu, aby znamenala nezákonnost celého kontrolního protokolu**“.

Žalovaný tedy nereagoval na svůj vlastní závěr, že kontrolní zjištění orgánu prvního stupně jsou zcela nedostatečná a mezery ve skutkových zjištěních vyplňoval vlastní fabulací. Podstatně tak porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Pokud jsou **kontrolní zjištění zjevně neúplná z hlediska obsahového a neaktuální z hlediska časového**, a přesto je na jejich základě rozhodováno, je **takový postup v zásadním rozporu se základní povinností správních orgánů zjistit v řízení skutečný stav.**

Žalovaný také nijak nenapravit pochybení orgánu prvního stupně, který se vůbec nevypořádal s jednotlivými podkladovými materiály a vyjádřeními žalobce. Z rozhodnutí není vůbec patrné, jaké skutečnosti a na základě čeho pokládá žalovaný za prokázané a jak odůvodňuje uložení opatření ve znění, v jakém je uložil.

Žalobce proto hodnotí rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné.

Žalobce je toho názoru, že již výše uvedená závažná pochybení jsou dostačujícím důvodem pro zrušení rozhodnutí o obou uložených opatřeních k nápravě.

b) Nedostatečná/nesprávná skutková zjištění a jejich nesprávné právní hodnocení žalovaným

b. 1. Žalovaný porušil povinnost zjistit při kontrole skutečný stav věci a kontrolní zjištění prokázat doklady (§ 12 zákona o státní kontrole), jakož o i povinnost zjistit skutečný stav a

uvést ustanovení právních předpisů, která konkrétně byla porušena, plynoucí z § 38 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů.

Výše již bylo jako příklad nepřezkoumatelnosti rozhodnutí uvedeno tvrzení žalovaného, že „(...) v kontrole nebylo zjišťováno, zda a jakým způsobem kontrolovaný eviduje, který doručovatel prošel tu kterou trasu v daný den; v tomto se nepochybně jedná o pochybení kontrolující.“ Současně žalovaný označil skutečnost, že kontrolovaný takovou evidenci vytváří a disponuje jí, za notorietu. Dle ustálené soudní praxe je za notorietu možno označit pouze všeobecně známé skutečnosti, které není nutné dokazovat (obecně známé skutečnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu). Mezi notoriety, tedy skutečnosti známé širokému okruhu osob (jak správnímu orgánu, tak účastníkům řízení i dalším osobám), které není třeba dokazovat, může patřit například pořadí dnů v týdnu nebo skutečnost, že v červenci zpravidla nebývá v centru Brna na silnicích náledí (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011). Tyto skutečnosti se nedokazují (nejedná se o důkazy), a neprokáže-li se opak, berou se za samozřejmost. Za notorietu tak **není možné označit skutečnost, která je součástí jednání, které má mít povahu správního deliktu**. Není ostatně ani patrné, na základě jaké úvahy označil žalovaný uvedenou skutečnost za notorietu.

Žalobce dodává, že údaje získané z provozu Technologie se v žádném případě s databází zaměstnanců nepropojovaly. Aplikace byla přístupná pouze na základě přihlašovacího jména a hesla vybraným osobám z managementu České pošty, s.p., kteří nemohli v aplikaci najít konkrétního doručovatele/doručovatelku, ale pouze si prohlédnout mapu a časy navštívených adresných bodů v jednotlivých okrscích. Podstatou Technologie je evidence údajů statistické povahy a ztotožnění s konkrétní osobou je efektivně zamezeno.

Žalovaný dále nesprávně dovodil, že skutečnost, že k propojení databází údajů žalobcem může reálně dojít, vyplývá z námitek kontrolovaného proti kontrolnímu protokolu, kde uvádí své povinnosti jako zaměstnavatele na úseku péče o zaměstnance. Tímto způsobem se žalovaný **nesprávně pokouší „nahradit“ kontrolní zjištění až svými závěry, které vyvozuje z právní argumentace samotného kontrolovaného subjektu, uvedené v námitkách vůči kontrolnímu protokolu (současně žalovaný tuto argumentaci žalobce významově výrazně posouvá)**

Závěr o nepochybnosti přiřazení výstupů Technologie konkrétnímu zaměstnanci České pošty, s.p. tedy žalovaný **nepodložil, neboť nijak nezdůvodnil, jak prověřil, zda a za jakých podmínek může k takovému „propojení údajů“** vedoucímu k určení konkrétního subjektu údajů reálně dojít. Podklady nashromážděné ve správním spisu hovoří o pravém opaku.

Ze správního spisu je zjevné, že se získané údaje zpracovávají anonymizovaně a na různých, oddělených úrovních řízení. Podstatou Technologie je uchovávání statistických údajů. Způsob a podoba možného propojení údajů s konkrétní fyzickou osobou vůbec tedy nejsou zřejmé a možnosti tohoto případného propojení provedená kontrola nijak neobjasňovala (viz již výše uvedený závěr žalovaného, že „(...) v kontrole nebylo zjišťováno, zda a jakým způsobem kontrolovaný eviduje, který doručovatel prošel tu kterou trasu v daný den; v tomto se nepochybně jedná o pochybení kontrolující.“).

Ze spisového materiálu je dále také zjevné, že výstupy Technologie jsou ukládány mimo jednotlivé pobočky České pošty a nadřízení doručovatelů/lek k nim nemají přístup. Stejně tak

zaměstnanci na regionální úrovni, kteří mohou získat na základě schválené žádosti přístup k výstupům Technologie, nemají přímý přístup k rozpisům služeb poštovních doručovatelů v jednotlivých poštovních okrscích. Bez propojení mapových výstupů Technologie z konkrétních dnů s konkrétními rozpisy práce v daném okrsku, **nelze konkrétního zaměstnance identifikovat**. V jednom doručovacím okrsku se podle rozpisu služeb střídá více doručovatelů, proto nelze ztotožnit konkrétní fyzickou osobu pouze určením „jejího“ poštovního doručovacího okrsku.

Závěr žalovaného, že jde o systematické zpracování osobních údajů, tak není dostatečně doložen a odůvodněn a žalobce ho pokládá za chybný. Aby byl naplněn zákonný požadavek určitelnosti subjektu údajů ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o osobních údajích, musí být osoba, která disponuje určitou informací, schopna ji přiřadit ke konkrétnímu člověku. Při posuzování, zda je možné identitu fyzické osoby v konkrétním případě určit, ať už přímo nebo nepřímo, je podle přesvědčení žalobce **nutno přihlížet k objektivním možnostem, které konkrétní správce v daném případě reálně má, a k prostředkům, které mohou být správcem pro identifikaci dané osoby rozumně použity.**

b. 2. Žalovaný dále nesprávně dovodil, že skutečnost, že žalobce systematicky zpracovává osobní údaje, vyplývá z námitek žalobce jako kontrolovaného proti kontrolnímu protokolu, kde uvádí své povinnosti jako zaměstnavatele na úseku péče o zaměstnance. Jak již výše uvedeno, žalovaný nemůže v žádném případě nahrazovat nedostatečná skutková zjištění tím, že dezinterpretuje vyjádření žalobce ke kontrolnímu závěru, aniž by mu dal příležitost se s touto dezinterpretací vypořádat. Žalobce ve vyjádřeních v rámci kontroly i v rámci předmětných námitek proti kontrolnímu protokolu vždy uvedl, že se v posuzovaném případě především vůbec nejedná o zpracovávání osobních údajů, když účelem Technologie není ztotožnění konkrétní osoby s konkrétním doručovacím okrskem a obsluženou trasou, ale zaznamenávání a ukládání dat statistické povahy. Žalobce k tomu vždy dodával, že i kdyby bylo použití Technologie v některých výjimečných případech (například při vyřizování žádosti zaměstnance, při reklamaci) za vynaložení značných technickoorganizačních opatření označitelné za zpracování osobních údajů, byl by i potom jeho postup zcela legální, neboť by šlo o postup podléhající zákonné výjimce. Žalobce tak v žádném případě netvrdil, že zpracovává osobní údaje, anebo činit hodlá. Žalovaný tak účelově „ohýbá“ právní argumentaci žalobce a nahrazuje tak zcela nedostatečná skutková zjištění pro svoje rozhodnutí, což nelze akceptovat.

b. 3. Žalovaný nesprávně posoudil námitku žalobce, že i pro případ, že by byly Technologií zaznamenané údaje (za vynaložení poměrně náročných organizačně technických opatření) ztotožnitelné s konkrétním zaměstnancem, je informaci o pohybu zaměstnance České pošty, s.p. v souladu se sjednaným druhem práce poštovního doručovatele v místě a čase nutno považovat nikoli za údaj o zaměstnanci ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, ale za informaci o výkonu sjednané práce, který je samotnou podstatou a smyslem jeho pracovněprávního vztahu.

Vzhledem ke zvláštní povaze práce poštovního doručovatele je údaj o pohybu po doručovacím okrsku informací o tom, zda se zaměstnanec vůbec zdržoval na místě výkonu své práce a zda svou práci vykonával. I kdyby tedy bylo ve výjimečném konkrétním případě používání Technologie posouzeno jako zpracování osobních údajů, žalobce je v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) zákona o osobních údajích nepochybně oprávněn

zpracovávat veškeré osobní údaje svých zaměstnanců nezbytné pro **realizaci zákonných práv a plnění zákonných povinností zaměstnavatele**. Vzhledem k charakteru práce poštovního doručovatele lze **vyhodnocení charakteru trasy** povinně absolvované jednotlivými zaměstnanci České pošty (její délky, zatíženosti, skladby obslužných míst, prováděných úkonů atd.) považovat za **vhodný a přiměřený prostředek**, kterým může Česká pošta své **zákonné povinnosti** efektivně naplňovat.

b. 4. Žalovaný dále přičítá žalobci k tíži, že měl provádět monitoring listovních zásilek pomocí Technologie za účelem „*optimalizace listovních doručovacích okrců, využití údajů při vyřizování reklamací a možné budoucí využívání údajů při zacílení reklamy*“. Z podkladů shromážděných při kontrole však jasně plyne, že využití Technologie **plní řadu dalších, podstatnějších účelů**, jejichž existenci se kontrolující nezabýval a ani žalovaný jejich existenci nevyhodnotil správným způsobem (např. z podání vysvětlení České pošty ze dne 20. 3. 2012, zn. ČP/54084/2012/B vyplývá, že cílem aplikace Technologie je zaznamenání zpracovaných GPS souřadnic za účelem získání statistických dat o doručovacích okrcích a obslužnosti adresných bodů, jímž má být docíleno zrychlení a zkvalitnění služeb poskytovaných kontrolovaným v rámci plnění zákonné povinnosti České pošty, s.p., tedy zejména zabezpečení a řádné doručení svěřených zásilek a jiných hodnot příjemci).

Žalovaný dovodil, že „pouhé“ zkvalitnění poskytovaných služeb nemůže být chápáno jako plnění právem uložené povinnosti žalobce. Žalovaný tak pominul, co zahrnují zákonem uložené povinnosti poskytovatele základních poštovních služeb ve smyslu zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o poštovních službách). Dovodil, že i když kontrolující **zcela pominula** povinnosti vyplývající kontrolovanému ze zákona č. 29/2000 Sb., „*je účel zrychlení a zkvalitnění služeb, stanovený kontrolovaným pro využití Technologie, formulován příliš široce a nevede přímo ke splnění zákonných povinností, resp. kontrolovanému nevyplývá z žádného právního předpisu taková povinnost, kterou by bylo možné splnit pouze prostřednictvím neustálého monitorování pohybu zaměstnanců.*“

Žalobce namítá, že z účelu sběru dat definovaného jako „*zrychlení a zkvalitnění služeb poskytovaných kontrolovaným v rámci plnění zákonné povinnosti České pošty, s.p., tedy zejména zabezpečení a řádné doručení svěřených zásilek a jiných hodnot příjemci*“ je naopak zjevné, že žalobce mířil k plnění svých zákonem a v rámci zákona (tzv. poštovními podmínkami, pro žalobce závaznými) stanovených povinností. Tímto účelem je logicky zahrnut i **účel spočívající v zajištění poskytování služeb v zákonem stanovené kvalitě**.

Tvrzení žalovaného, že nelze říci, že přímo využíváním Technologie dochází ke zvyšování kvality služeb, protože ke zlepšení služeb může dojít až po přijetí opatření a změn v návaznosti na posouzení výstupů z Technologie, je příkladem ryze formalistického uvažování. Využitím Technologie **přímo dochází k získání informací pro zajištění stanovené kvality poskytovaných služeb**.

Žalobce je přesvědčen, že využití Technologie ke splnění tohoto legitimního účelu ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je **přiměřeným a nezbytným prostředkem**.

Žalobce považuje za zásadní, že není běžným podnikatelským subjektem, ale poskytovatelem základních poštovních služeb ve smyslu zákona o poštovních službách a ve smyslu na něj navazujících, právně závazných poštovních podmínek a základních kvalitativních požadavků, který podléhá při poskytování tzv. základních poštovních služeb kontrole Českého telekomunikačního úřadu. Poskytování poštovních služeb určité *nepodkročitelné* kvality (včetně rychlosti, spolehlivosti a pravidelnosti, dodržení ochrany listovního tajemství doručovaných zpráv a další) je **neoddělitelnou součástí zákonné povinnosti** žalobce. Bezvadné poskytování těchto služeb je navíc kvalifikovaným veřejným zájmem.

Základní kvalitativní požadavky a poštovní podmínky zavazují kupř. Českou poštu poskytnout poštovní službu co možná nejrychleji, přičemž měření se provádí podle normy ČSN EN 13850+A1, která vychází z evropské normy EN 13850:2002+A1:2007. Žalobce proto nesouhlasí s názorem žalovaného, že údaj o průběhu celé trasy, absolvované doručovatelem, není pro žalobce podstatný. Součástí povinností žalobce není pouze kvalita služby (tedy že zásilka dostihla správného adresáta v neporušeném stavu), ale i rychlost poskytované služby. Tvrzení, že sledování trasy není pro zajištění kvality nezbytné, není pravdivé – trasa obcházení doručovacích míst, jejich případné křížení atd., jsou samozřejmě údaje podstatné.

Využívání příslušné technologie v zahraničí je pro zkvalitňování poštovní služby běžné, informace k němu lze dohledat například na:

<http://www.rovalmail.com/customer-service/pinpoint>, nebo

<http://www.regiony-cr.cz/view.php?cislocianku=2013010381&rstema=211&rsstat=5&rskraj=6&rsregion=42>.

Vzhledem k tomu, že Česká pošta v roce 2011 nesplnila normu stanovenou ČTÚ, tento úřad s ní zahájil a vedl pod č.j. ČTÚ – 52035/2012 a ČTÚ – 149453/2012 správní řízení o uložení pokuty, aby se kvalita poskytovaných služeb dostala na zákonem a jeho prováděcími předpisy stanovenou úroveň. To vyvrací chybné tvrzení žalovaného, že není důvodu přijímat opatření v podobě Technologie, pokud si žalobce vystačil doposud bez ní. Skutečnost, že dříve toto opatření žalobce zavedeno neměl, není relevantní – zavádí jej, protože realita jej k tomu jako zaměstnavatele a poskytovatele poštovních služeb přiměla.

Optimalizace služeb žalobce tak, aby vyhovovaly závazným kvalitativním požadavkům a poštovním podmínkám, a to i využitím Technologie, je plněním žalobcovy zákonné povinnosti. Zároveň jsou tak naplněny podmínky aplikace výjimky podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

Tvrzení žalovaného, že by zcela postačovalo provádět monitoring jen v řádu několika týdnů, je zcela nepodložené jakoukoli argumentací, neopírá se o žádné odborné zkoumání problému a pro žalobce je zcela nepřijatelné - není adekvátní zpracovávat údaje za kratší dobu než 1 rok, protože pak by žalobce nebyl schopen poměřovat zátěže v jednotlivých obdobích mezi sebou, ani zjišťovat zvláštní nároky např. v období extrémního počasí, období prázdnin, období různých výluk v dopravě a mimořádných situací.

Na základě těchto údajů má dojít k tomu, že zaměstnanci nebudou přetěžováni, což je právě jeden z úkolů zaměstnavatele. Na základě zjištěných informací bude možné například najímat doručovatele na krátkodobé úvazky na určité úseky, a to bez nutnosti ztotožňovat konkrétní zaměstnance obsluhující tyto úseky.

K důkazu:

- spisy Českého telekomunikačního úřadu, sp. zn. ČTÚ – 52035/2012 a ČTÚ – 149453/2012, které nechť si vyžádá soud

b. 5. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že použití Technologie (pokud by bylo ve výše uvedených výjimečných případech posouzeno jako zpracování osobních údajů) je nepřijatelně invazivní z hlediska podmínky ochrany soukromého a osobního života subjektů údajů (potřeba určité míry soukromí i v zaměstnání). Při posouzení možného rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života je vždy třeba zvážit, který zájem má z hlediska práva i společnosti vyšší hodnotu. Právo na ochranu soukromého života zahrnuje i právo fyzické osoby rozhodnout podle vlastního uvážení zda, popřípadě v jakém rozsahu a jakým způsobem mají být skutečnosti jejího osobního soukromí zpřístupněny jiným, ovšem **případ poskytnutí informace zaměstnavateli, zda zaměstnanec vykonával práci na místě k tomu určeném a způsobem zaměstnavatelem určeným, takto hodnotit nelze.** K omezení práva na soukromí lze přikročit za účelem ochrany základních práv jiných osob, anebo za účelem ochrany veřejného zájmu, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku.

Ve všech případech je nutno zejména **hodnotit vyváženost použitých technických prostředků a míru zásahu do soukromí,** který tyto prostředky pro zaměstnance znamenají. **Toto hodnocení žalovaný skutkovými zjištěními podloženým a přezkoumatelným způsobem neprovedl.** Test proporcionality byl proveden nepřijatelně povrchním způsobem. Žalovaný neodstranil pochybení kontrolující, když nejdříve konstatoval, že *kontrola vůbec nezjistila, zda kontrolovaný eviduje, který doručovatel prošel tu kterou trasu v daný den, ale následně k tíži žalobce* dovodil, že je nepřipustné monitorovat celou trasu doručovatele, neboť *„z těchto dat je možné vyčíst, zda se doručovatel někde zdržel (např. si s někým povídal), kde strávil pauzu (pokud mu na ni vznikl nárok), kam se šel najíst atd., čímž dochází k značnému zásahu do soukromí zaměstnanců.“* Žalovaný k údajné nepřiměřenosti zásahu do soukromí zaměstnanců doplnil, že je *„monitorován každý jejich pohyb, zaměstnanci jsou tak „pod neustálým dozorem a nemohou si ani zajít do obchodu (koupit svačinu), aniž by o tom měl zaměstnavatel záznam“.* Tvzení o monitoringu každého pohybu je věcně nesprávné a nemá ani oporu ve skutkových zjištěních, reálně je bez ztotožnění konkrétní osoby monitorován pohyb po vymezeném doručovacím okrsku s přesností na desítky metrů). Navíc je třeba uvést, že určitá omezení možnosti „jít si koupit svačinu“ a „popovídat si“ jsou zcela standardní omezení při výkonu práce. Žádný zaměstnanec si v pracovní době nemůže odskočit do obchodu, není důvodu, aby byli poštovní doručovatelé jakkoli privilegováni. Z kontrolních zjištění rozhodně těž nevyplývalo, že zaměstnanci jsou povinni mít zařízení zapnuté během pauzy, na kterou mají zákonný nárok.

Zaměstnanec, jehož náplní práce je obchůzka doručovacího okrsku, se nemůže ve své pracovní době „zapovídat“, ani se zajít najíst mimo k tomu určenou přestávku v pracovní době (a v této době je zařízení vypínáno). Poštovní služby nejsou službou sociální a k tomuto přístupu nesmí svádět skutečnost, že žalobce je státním podnikem. Pro zohledňování „sociálních aspektů“, který je zřetelně patrný z kontrolního protokolu, není v řešené věci místo.

Dle přesvědčení žalobce je nutno vzít do úvahy, že neefektivní využívání pracovní doby je v souladu s pracovněprávní úpravou důvodem výpovědi, až okamžitého zrušení pracovního

poměru ze strany zaměstnavatele. Příslušná soudní praxe je přitom při posuzování dodržování výkonu práce zaměstnancem velmi přísná (v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 17. října 2012, sp. zn. 21 Cdo 2596/2011 je předstírání výkonu práce pro zaměstnavatele pokusem získat na úkor zaměstnavatele mzdu za práci, kterou zaměstnanec nevykonal, tedy ve své podstatě útok na majetek zaměstnavatele; i takto nepřímý útok na majetek zaměstnavatele představuje tak významnou okolnost, že zpravidla již sama o sobě postačuje pro závěr o porušení povinnosti zaměstnance vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem a pro navazující možnost rozvázat pracovní poměr okamžitým zrušením zaměstnavatelem).

b. 6. Žalovaný se ztotožnil s názorem orgánu prvního stupně, že využití Technologie je v rozporu s § 316 odst. 2 zákoníku práce, s tím, že závažné důvody spočívající ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele, umožňující sledování zaměstnance při výkonu práce, nebyly zjištěné, neboť nevyplývají z dokladů ve spisovém materiálu.

Žalobce je přesvědčen, že „zvláštní povaha činnosti zaměstnavatele“ je založena zákonem a dalšími obecně závaznými normami a je tak obecně známou skutečností. Žalovaný se tak nesprávně vypořádal s okolností, zda existují na straně žalobce jako zaměstnavatele skutečnosti zakládající zvláštní povahu činnosti, která odůvodní zvýšenou míru kontroly zaměstnanců při výkonu práce (uvedl, že *nenalezl v činnosti, která spočívá v doručování zásilek, zvláštní povahu, která by umožňovala soustavné monitorování zaměstnanců*, není však zřejmé, jak k tomuto stanovisku dospěl, co vzal v potaz a čím svoje stanovisko odůvodňuje).

Argument žalovaného, že „Technologie, nemůže žádným způsobem zabránit tomu, aby doručovatel zásilky někde nevyhodil namísto jejich řádného doručení“, je absurdní. Svědčí o tom, že žalovaný se neřídil požadavkem provedení objektivního testu proporcionality při vážení všech dotčených zájmů. Jak je patrné z podkladů kontrolního protokolu a závěrů obou orgánů, princip proporcionality ve vztahu k zájmům žalobce nebyl vůbec uvažován.

Žalobce trvá na svém přesvědčení, že jako poskytovatel služby ve veřejném zájmu (bezvadné poskytování poštovních služeb je kvalifikovaným veřejným zájmem) a subjekt vázaný povinností zajistit dodržování listovního a poštovního tajemství ve smyslu čl. 13 Listiny základních práv a svobod a § 16 zákona o poštovních službách, disponuje důvody zvláštního zřetele hodnými, proč musí jako zaměstnavatel zvýšeně monitorovat pohyb svých doručovatelů, přičemž způsob jak tak činil a jak následně pracoval s nashromážděnými údaji, nepředstavovaly **nepřiměřený** zásah do soukromí zaměstnance, to znamená, že přiměřená omezení je zaměstnanec povinen snést.

Jak dovodila aktuální komentářová literatura, důvodem opatření může být ochrana života a zdraví zaměstnavatele, zaměstnance, spoluzaměstnanců a jiných osob, které se v kontrolovaném prostoru zdržují, ochrana majetku zaměstnavatele, spoluzaměstnanců a jiných osob i **kontrola pracovní výkonnosti zaměstnance**. Byly tak překonány názory, které právo opatření omezujících zaměstnance přiznávaly pouze zaměstnavateli vykonávajícímu činnost zvláště nebezpečnou či mimořádně ohrožující (např. jaderná elektrárna atd.).¹

¹ Bělina, M. a kol.: Zákoník práce. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012.

Žalobce na základě výše uvedeného namítá, že kontrolující se zcela nedostatečně vypořádal s vyhodnocením aplikace výjimky podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, jejíž podmínky jsou podle názoru kontrolovaného subjektu naplněny.

K důkazu:

- příslušný spis vedený ve věci Úřadem pro ochranu osobních údajů

Dle názoru žalobce žalovaný svým postupem porušil ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, když jasně neuvedl právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a dále ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když v rozhodnutí absentují důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Odvolací orgán dále porušil ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, když řádně nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy v rozsahu námitek, a v rozsahu veřejného zájmu, následně pak porušil i ustanovení § 90 správního řádu, kdy přes zjištěnou nesprávnost a nezákonnost podstatných pasáží rozhodnutí prvostupňového orgánu toto rozhodnutí nezrušil a pouze některé výroky bez dostatečného odůvodnění změnil, a to tak, že povinnosti žalovanému stanovil nesrozumitelně a neurčitě a zbavil jej možnosti se proti takto formulovanému rozhodnutí odvolat.

Žalovaný svým shora uvedeným postupem porušil § 2 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a neuplatňoval svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, přičemž také nešetřil oprávněné zájmy žalobce, vyplývající z jeho postavení na poštovním trhu a nedbal ani na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

V rozporu se § 3 správního řádu žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

III.

Žalobce na základě výše uvedeného navrhuje, aby soud rozhodnutí v žalobou napadeném rozsahu pro jeho nezákonnost **zrušil a vrátil** věc žalovanému k novému řízení.

V souladu s § 73 s.ř.s. žalobce současně navrhuje, aby soud přiznal žalobě **odkladný účinek**.

Likvidace osobních údajů je nejinvazivnějším a především nevratným nápravným opatřením, jehož výkon by měl být odložen až do okamžiku, kdy zákonnost rozhodnutí správního orgánu projde testem soudního přezkumu, přičemž se žalobce přiznání odkladného účinku domáhá i přes vědomí blokace dle § 40 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

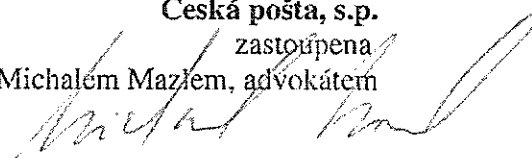
I v případě druhého uloženého opatření by jeho výkon znamenal výrazný zásah do práv žalobce, neboť by to bylo zásadním způsobem na újmu realizaci povinností žalobce dle

zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, včetně zajišťování co nejkvalitnějších služeb v kvalifikovaném veřejném zájmu. S ohledem na povahu vytýkaných vad by šlo také o nepřiměřený zásah do majetkových práv žalobce a nedůvodně by to také žalobce omezovalo v opatřeních přijímaných jako zaměstnavatelem, jak plyne z argumentace uvedené výše.

Zásah do oprávněných zájmů žalobce výkonem obou uložených opatření by tak byl vyšší než (nadto nijak neprokázaná) újma způsobená jiným osobám. Přiznání odkladného účinku taktéž není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, ba právě naopak.

Žalobce dále navrhuje, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení před soudem, tj. náklady za soudní poplatek a náklady za právní zastoupení advokátem.

Česká pošta, s.p.
zastoupena
Mgr. Michalem Mazlem, advokátem

MICHAL MAZEL
JUD. MGR. IČO: 456 112 62
Smlouva o právní zastoupení
IČ: 456112621 IČO: 456112621

Seznam příloh:

1. plná moc ze dne 27. 2. 2013
2. rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 3. 1. 2013, zn. INSP1-3568/12-16, v kopii
3. doručenka o doručení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 3. 1. 2013, zn. INSP1-3568/12-16, připojeno v kopii
4. osvědčení o registraci k DPH

